

žarek dobrote

12/XIII
december
2015

glasilo slovenske karitas

25 Karitas
let v službi človekovega dostojanstva

TEMA MESECA

3 ••• Vrnimo se k naravi

GRADIMO DRUŽINO

4 ••• Družina pomaga prav praznovati

V LUČI STROKOVNOSTI

5 ••• Problemi, s katerimi se soočajo osebe s težavami v duševnem zdravju

LJUBEZEN JE IZNAJDLJIVA

6 ••• Sadovi dobrote župnijske Karitas Ravne na Koroškem

6 ••• Usmiljenje med sorodniki

SLOVENSKA KARITAS

8 ••• Pomoč beguncem in migrantom

8 ••• Med begunci ...

9 ••• Utrinki otrok na begu

10 ••• V službi človekovega dostojanstva z begunci

10 ••• Pomoč Karitas beguncem v Ruandi

KOPER

11 ••• Veselite se življenja

12 ••• Dnevi odprtih vrat v Škofijski karitas Koper

LJUBLJANA

14 ••• Pomembno je tudi praznovati in razveseljevati ljudi

MARIBOR

15 ••• Ptujška Gora - bazilika Marije Zavetnice

MURSKA SOBOTA

15 ••• V pričakovanju umiritve, poglobitve vase in srečanja z Bogom

16 ••• 25 let Karitas Maribor

17 ••• Obletnica Karitas - malo drugače

18 ••• Karitas praznuje

19 ••• Obrazi ljubezni

19 ••• Dokumentarni film: V službi človekovega dostojanstva

NAPOVEDNIK

ŠKOFIJSKA KARITAS CELJE

3.12. Program za prostovoljce Vrbja, vodi uni. dipl. soc. ped. Saraja Hribnik, od 9h do 11h, Vrbja

4.12. Duhovna obnova, vodi dr. Marjan Turnšek, ob 9h, Vrbja

10.12. Program za prostovoljce Vrbja, izdelava voščilnic, od 9h do 11h, Vrbja

16.12. Srečanje ŽK, gost: Gregor Čušin, ob 17h, Dom sv. Jožef Celje

17.12. Program za prostovoljce Vrbja, izdelava božičnih okrasov, od 9h do 11h, Vrbja

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

2. 12. Okrogla miza o odvisnosti (Pelikan Karitas) ŠG Vipava

3. 12. Umetniki za Karitas, Gorica

4. 12. Odbor za materialno pomoč ŠK, Ajdovščina

»Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrašenik, ki je Kristus, Gospod.« (Lk 2,11)

Zazri se v Dete, ki v jaslih leži,
boš čutil ljubezen, ki jo deli.
Ohrani jo v srcu in čuvaj skrbno,
da v letu jo novem delil boš lahko.

Naj luč Betlehemska prinese ti mir,
naj nasprotij in sporov ugasne izvir,
Da bi trosil ljubezen, dobroto tudi ti
med uboge in revne ljudi.

(Ana)

Da bi resnično občutili Njegovo bližino, da bi ob tem
zmogli biti blizu drug drugemu vam iz srca voščimo in
želimo blagoslovljene božične praznike ter miru in vsega
dobrega v prihajajočem letu!

Imre Jerebic s sodelavci

5. 12. Adventna duhovna obnova slepih in slabovidnih, V. Križ

7.12. Srečanje Karitas vipavske dekanije

7.12. PNC, obisk starejših na različnih lokacijah

8.12. Srečanje Tolminske OK

8.12. Druženje generacij Ilirska Bistrica

9.12. Srečanje Istrske OK

12.12. Adventna duhovna obnova sodelavcev Karitas, V. Križ

14.12. Srečanje DK Idrija Cerkno

15.12. Postojnska DK, obisk v domovih

16.12. Umetniki za Karitas, MORS Ljubljana

19.12. Obisk stanovalcev DU Sežana

20.12. Obisk v Domu ostarelih v Izoli in Bolnišnici Valdoltra

24.12. Božična zgodba, Popoldan v Vrhpolju

25.12. Obisk v domu, Lucija

26.12. Božična sveta maša v domu, Il. Bistrica

28.12. Obisk v domu, Gažon

ŠKOFIJSKA KARITAS LJUBLJANA

7.12. Predavanje Empatija in sočutje v medosebnih odnosih, v Cerknici (Tabor 29), ob 19h, predavateljica dr. Barbara Simončič

9.12. Predavanje Empatija in sočutje v medosebnih odnosih, Lj.-Šentvid, Dom sv. Vida, Prušnikova 91, ob 19h, predavateljica dr. Barbara Simončič

17.12. Duhovna obnova sodelavcev Škofijske karitas Ljubljana pred božičnimi prazniki

16.1. Januarsko izobraževalno srečanje za prostovoljce župnijskih in škofijske Karitas v Antonovem domu na Viču

ŠKOFIJSKA KARITAS NOVO MESTO

10.12. Predavanje Obvladovanje konfliktov in težavnih strank, Novo mesto, Šmihel, Smrečnikova 60, ob 17h, predavatelj mag. Marko Iršič

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Tatjana Splichal •

tema meseca**VRNIMO SE K NARAVI**

Helena Zevnik Rozman in Jožica Ličen

Razmišljanje ob družinskem referendumu

Ob ponovnem referendumu o vprašanju sestave družine sem se zopet spomnila na film o spočetju, ki smo si ga ogledali v srednji šoli. Še vedno imam živo pred očmi prizor, ko neštete semenčice hitijo proti enem jajčecu. In ko jajčece doseže prva semenčica na pravem mestu, prodre vanj in po tem trenutku se jajčece zapre in začne spreminjati. Najprej nastaneta dve celici, nato štiri, osem ... In čez devet mesecev se rodi novo bitje. Poseben trenutek, ki na čudovit način kaže veličino narave, ki se je sposobna ohranjati. Ko smo se naslednje leto srečali še s skrivnostmi genetike, me je ta naravni zakon, ko iz dveh različnih spolnih celic, ki nosita genetske zapise, nastane novo bitje, popolnoma fasciniral.

Ko sedaj opazujem svojega triletnega sina in ko vsak dna znova najdem kakšno novo potezo sebe ali moža v njem, hkrati pa je popolnoma poseben in edinstven, se mi ta čudovita skrivnost, ki sem je bila deležna v času študija, samo še potrjuje. Še bolj pa, ko vidim, kako srka vse okoli sebe, še posebej pa besede in dejanja v naši družini. In od vsega dobi nekaj posebnega.

Ob vsem tem se mi poraja vprašanje, kaj je v nas ljudeh, da podiramo te naravne zakone, ki so nam skozi tisočletja pomagali preživeti? Kaj je tako destruktivnega v tej naši sodobni družbi, da se lotevamo uničevanja tistega, kar je najbolj naravno, kar nam omogoča preživetje? Samo zaradi pravic zelo majhnega števila ljudi smo pripravljeni pod vprašaj postaviti sebe, narod, človeštvo. Je to odločitev za skupni samomor? In potem nas je strah vseh tistih, ki prihajajo med nas z zdravo miselnostjo in spoštovanjem naravnih zakonov.

Ljudje smo si zapoved posedovanja zemlje in narave zamislili tako, da jo le izkoriščamo, in ne spoštujemo. Vendar nam narava za vse to naše izkoriščanje že vrača, zato sedaj panično iščemo rešitve, kaj spremeniti, da bomo vseeno ohranili naš planet. Se mar ne bo kaj takega zgodilo tudi, ko bomo iskali rešitve zablod nespoštovanja naravnega zakona družine? Upam le, da takrat ne bo prepozno, ker bo napačna vzgoja onemogočila zdravo razmišljanje. Zato je danes čas, da rečemo stop vsem poskusom uničevanja naravnega. In za to je odgovoren vsak, prav vsak polnoleten državljan naše ljube Slovenije,

na katero smo tako ponosni. Bomo v prihodnje še lahko?

Helena Zevnik Rozman

Bom kar nadaljevala s Heleninim razmišljanjem, in sicer tam, kjer pravi, da je za to odgovoren vsak polnoleten državljan naše ljube Slovenije. Morda bi bilo zanimivo, da bi lahko šli na referendum le otroci in starejši. Še nepokvarjene otroške duše in modrost njihovih prednikov bi nedvomno pokazala, da vsi želimo in spoštujemo očeta in mater in da je vsako mešanje fikcij o enakosti izguba časa in denarja.

Že dolgo opazujem posege v naravo in kaos, ki zaradi tega nastaja okrog nas. Čeprav je že dolgo, kar sem hodila v šolo, so se mi v spomin zarezale beseda J. J. Rousseauja: »Vrnimo se k naravi.« V naravi je vse prav in dobro. Temeljne vrednote so se zamajale, zato je vse, kar ni naravno, obsojeno na propad. Mislim, da smo prišli do točke, ko se bo treba zamisliti. Verni ljudje smo to že zaradi Stvarnika dolžni storiti, pa tudi vsi drugi. Kajti človek nima samo rok, nog in glave, ima tudi vest in ta je tista, ki kaže pravo pot. Če je bolna noga, ne moremo hoditi, če je bolna vest, delamo neumnosti. Vendar sem popolnoma prepričana, da človek obrača, Bog pa obrne. Tudi tokrat ne bo drugače.

V rokah imam zgibanko Koalicije »Za otroke gre« in berem. Zakaj toliko besed, toliko prepričevanja, ko pa je najbolj nepismenim plemenom jasno, da sta za otroka potrebna ženska in moški? Ko sem bila majhna in so sosedomi dobili dojenčka, je mama rekla, da so 'kupili'. Še takrat se mi je zdelo to neumno, ker sem jasno videla sosedo, kako ji je rasel trebuh. In danes, ko gre svet z vso mogočo tehnologijo naprej, bi nekateri še vedno kupovali otroke, si posojali maternice.

Osebnost me ne skrbi, okrog mene je veliko ljudi, ki bodo kljub takemu ali drugačnemu zakonu živeli kot moški in ženske, kot očetje in matere, kot otroci in sinovi, kot ljubimci in ljubice, če hočete. Pa kljub temu sem užaljena. Že 46 let se vsako leto na obletnico poroke čudim, kako mi je uspelo biti toliko let kolikor toliko dobra žena, in mojemu dragemu tudi kolikor toliko dober mož. Glej ga zlomka, a sedaj bova oseba 1 in oseba 2?! Popolnoma razumem, da so nekateri drugačni, da želijo družino, ne razumem pa, da predlagatelji zakona ne premorejo dveh, treh odstavkov več, kjer bi npr. pod a definirali zakonsko zvezo moškega in ženske in pod b zakonsko zvezo po želji.

Tu nekaj manjka, v naravi je vse tako enostavno. Pravijo, da se bodo spremenili tudi učni programi, tako da se bodo prilagodili osebi 1 in osebi 2. Ali to pomeni, da naši zanamci ne bodo več prebirali

Prešernove Nezakonske matere – ali jo bodo poimenovali Nezakonski starš ena, pa Cankarjeva Mati ... kaj bo z njo? Videti je smešno, vendar je žalostno.

Pred kratkim sem bila na okrogli mizi o muslimanskih beguncih. Dala mi je misliti izjava muslimanke, ko je povedala, da Evropa potrebuje ljudi, ki ji bodo vrnili vrednote, na katere smo pozabili. Nisem ji replicirala, kajti takrat se mi je pred očmi pojavil predlog novega družinskega zakonika. In resnično me je bilo sram.

Jožica Ličen •

gradimo družino

DRUŽINA POMAGA PRAV PRAZNOVATI

Alojzij Štefan

Praznovanje ni le dogodek, ki zaznamuje neko življenjsko obletnico ali dosežek, ampak je dogajanje. Praznovanje je »dela prazni« in vsega drugega polni čas. Je tipično človeška iznajdba. Temelji na spominjanju lepega in bogatega, na delitvi in povezovanju. Praznovanje brez povezanih ljudi je prazno. Najpomembnejše so priprave. Na pomembne cerkvene praznike se pripravljamo več dni (tridnevnik, devetdnevnik ali vsaj vigilijs). Pred mnogimi je bil strogi post (tudi mi se včasih »špavamo« za pojedine). Ne rečem, da tudi mnoga praznovanja, ki so povezana z družino oz. se godijo v družini, nimajo nekega pripravljalnega praznovalnega procesa (vabila, načrtovanje časa, prostor, priprava daril, prevoz), vendar opažam, da so vrednote v tem dogajanju večkrat obrnjene na glavo.

Kaj ima družina v sebi takega, kar pomaga posamezniku in skupnosti prav in lepo praznovati?

Je naravni prostor druženja in delitve

Zgodi se sicer, da praznuješ tudi sam, nekje v gozdu ali v tujini, vendar je to bolj kot ne posebnost. Velikokrat pa se praznovanja odvijajo sredi velikega vrveža, na masovnih prireditvah, kjer se osebno nadomešča s prepuščanjem toku. Večkrat praznično vzdušje in uspeh praznovanja rešujejo povsem zunanji udeleženci, ki pripravijo presenečenje. Mnogi verjamejo, da je z izbiro dobrega jedilnika, litrov pijače, s tekmami gospodinjskih, ki s postrežbo in celo pretirano potrošnjo hočejo praznovanje narediti nepozabno, ali z izbiro slavne gostilne uspeh praznovanja zagotovljen. Z marsičem se pomanjkanje osebnega angažmaja da prikriti, a se to ne izide vedno.

Je naravni prostor zgodb in simbolov praznovanja

Praznovanje, predvsem osebnih jubilejev in življenjskih dosežkov, ki krepí družino in ki ga družina bogati, je polno zgodb, čustev, spominov, legend, šal, simbolov in podob. Če se praznovanje v družini ne učimo, lahko hitro postanejo prazna proslavljanja, »požrtije in pijanke«, in kar je še bolj žalostno, družino izčrpavajo, jo izključujejo (nima tam kaj iskati, celo moti ...) ali se na družinskih praznovanjih člani čutijo le kot obvezno prisotni prinašalci daril in pokuševalci maminih specialitet. Družina je streha in dom praznovanja, šotor varnosti in domačnosti. Tu sem lahko resničen. Obkroža me sprejetost in zaupanje. Lahko se sprostim, pokažem čustva, tudi svoje šibke točke. Lahko sem tudi zadržan ali celo otožen, kajti ni nujno, da me vsako praznovanje napolnjuje le z veseljem in navdušenjem. Lahko zbujajo tudi težke spomine, nekoga pogrešam ... Seveda, če v družini tega duha vzajemnosti in sožitja ni, je lahko praznovanje tudi farsa, je lahko kulisa za fotoaparate in kljukice v mojem koledarju. Če pa vse zgoraj naštetimo iščemo in si za to prizadevamo, postane »praznični šotor«, čudovita izkušnja, ki jo nesemo v življenje, ki jo lahko tudi delimo z drugimi.

Je naravni tok življenja

Rojstni dnevi (obletnice), učenje in šolanje, z daljšim ostajanjem doma (moški skoraj 30 let, ženske 2,5 leta manj), pozno sklepanje zakona (**2013 je bila povprečna** starost ženina 34 let, neveste pa 32 let), kar se sicer pogosto odvija tudi izven družine. Poročna praznovanja pa so vendarle v veliki večini vezana na obe družini in sorodstvo. Seveda daljša vključenost družinskih članov v primarno družino še ne pomeni več in boljših praznovanj. Brez prizadevanja in vzgoje tudi na tem področju ne gre. Predvsem je pomembno, da najdemo medgeneracijski sporazum, neko ravnanje in ravnotežje med tradicijo in modernostjo. Družinski člani (največja vloga staršev, pa tudi starih staršev!) morajo imeti poslušnost za potrebe in želje posameznika. Brez tega bodo praznovanja postala nuja, rutina ali morda celo prisila. Inovativnost in vključevanje vseh v pripravo in izvedbo praznovanj sta nujna!

Je domača Cerkev

Z verskim življenjem družine so povezana tudi godovna slavlja (zaradi izbire nenavadnih imen vse redkejša), obhajanje cerkvenih praznikov – posebno božiča, ki mu pravijo tudi družinski praznik. Na zahodu je zelo uveljavljen in družinsko »zapovedan« zahvalni dan.

Doživel sem premnoga bogata (tudi kakšno ponesrečeno) praznovanje. O tem, kako družina lahko pomaga praznovati posamezniku in skupnosti, bom razmišljal ob neverjetni praznovalni kulturi, ki se je oblikovala v moji in širši ženi družini.

Nadaljevanje v prihodnji številki.

v luči strokovnosti

PROBLEMI, S KATERIMI SE SOOČAJO OSEBE S TEŽAVAMI V DUŠEVNEM ZDRAVJU

Srečko Brumen

Duševno zdravje se najbolj na splošno opredeljuje kot stanje dobrega počutja, v katerem posameznik razvija svoje sposobnosti, se spoprijema s stresom v vsakdanjem življenju, učinkovito in plodno dela in prispeva v svojo skupnost. Duševno bolezen pa nasprotno enačimo s stigmo ali vidnim znamenjem v družbi, ki ovira ohranjanje ali izboljšanje duševnega zdravja, povečuje invalidnost in socialno vključenost ljudi s težavami v duševnem zdravju. Stigma izhaja iz stereotipnih predstav o nevarnosti in nekompetentnosti ljudi z duševnimi težavami, na katerih temeljijo predsodki o nevarnem in nepredvidljivem vedenju. Duševna bolezen in pojem »duševni bolnik« sta še vedno obdana s stigmo, predvsem zato, ker se povezujeta z boleznijo, ki v nas vzbuja strah pred neobvladljivostjo in »norostjo«. Vedenje je med poslabšanjem bolezni lahko čudno in nepredvidljivo, včasih tudi nasilno, čustva neskladna s situacijo, prepričanja pa nenaavadna, včasih brez stika z realnostjo. Ker so pričakovanja in odzivi oseb z duševnimi težavami v socialnih situacijah lahko nenaavadni in tuji, se drugi ljudje ne zmorejo več identificirati z njimi in razumeti, zakaj se tako vedejo, kar se kaže s strahom in diskriminacijskim vedenjem do posameznikov, ki imajo duševne težave.

Tudi družine oseb s težavami v duševnem zdravju so žrtve stigme, ker jih pogosto krivijo za nastanek ali ohranjanje duševnih težav. So torej žrtve predsodkov širše družbe in pogosto tudi strokovnjakov, ki vztrajajo pri nekaterih stereotipnih predstavah. Družine so največkrat najmočnejši in najzanesljivejši zavezniki obolelih ter hkrati skupina, ki se za pravice ljudi z duševnimi težavami najresneje zavzema.

Če povzamemo ugotovitve uporabniških združenj, združenj svojcev oseb s težavami v duševnem zdravju in nevladnih organizacij, ki delujejo na področju skupnostne oskrbe, lahko rečemo, da se ljudje z izkušnjo duševne bolezni čutijo izključene iz življenja v skupnosti. To se dogaja zaradi predolgega trajanja hospitalizacij v psihiatričnih bolnišnicah, prevelikega obsega hospitalizacij, kar je posledica nerazvitosti skupnostnih oblik obravnave in dominantnosti institucionalnega načina zdravljenja in oskrbe. Prav tako se ti ljudje soočajo s

težavami pri pridobivanju in ohranjanju stanovanja. Veliko stanovalcev socialnih zavodov z dolgotrajno duševno stisko se ne more preseliti iz zavodov zaradi nedostopnosti stanovanj, številni brezdomci doživljajo duševno stisko, ljudje v duševni krizi ali z dolgotrajnimi težavami pogosto nimajo stanovanjske varnosti. Zaradi duševne stiske se soočajo s težavami pri zaposlovanju in ohranjanju zaposlitve. Stigma prispeva k težji zaposljivosti, med duševno stisko ljudje nimajo ustrezne podpore za ohranjanje delovnega mesta in so zaradi duševne stiske pogosto odpuščeni. Imajo le majhne možnosti za prilagojeno zaposlovanje in vračanje v delovno okolje po prebolelih duševnih težavah kar je ena od najhujših ovir pri okrevanju in tudi poglaviten razlog za odiranje skupine ljudi z duševnimi težavami na rob družbe. Pomanjkanje možnosti zaposlitve posledično povzroča tudi pomanjkanje rednih dohodkov ter nizek **življenjski** standard, ki ne omogoča samostojnega življenja in vodi v odvisnost od svojcev ali institucij. Tudi v primerih upokojitve zaradi duševne bolezni pokojnina (pri večini mladih invalidskih upokojencev) ne doseže najnižje pokojninske osnove in ne zadošča za preživetje. Takšno stanje vodi v prikrajšanost v družabnih stikih in pri vključenosti v mreže v skupnosti. Ljudje z duševno stisko so pogosto osamljeni, izolirani in getu ljudi s podobnimi težavami. Prikrajšani so pri udeleževanju v kulturnih, športnih ter drugih družabnih in družbenih dejavnostih in dogodkih.

V primerih, ko je duševna stiska povezana z drugimi oviranostmi (zasvojenost, telesna oviranost, bolezen), so ljudje z duševnimi težavami še posebej prikrajšani in izključeni, ne samo na področju družbenega življenja, ampak tudi glede storitev skupnostnih služb, ki jih ne želijo obravnavati, in so tako prisiljeni v bivanje v ustanovi ali pa v življenje v socialni izolaciji, pogosto celo na cesti.

Ena od posledic stigmatizacije je, da zaradi strahu pred stigmo osebe z duševnimi težavami ne poiščejo pravočasno ustrezne zdravstvene pomoči. Posledice tega izogibanja se kažejo v povečanju stroškov zdravljenja duševnih težav, katerih obravnava je tem dražja in tem manj uspešna, kolikor dlje so bile nezdravljene, v stroških upokojevanja, bolniškega staleža in invalidnosti ter v dolgotrajnem nepotrebnem trpljenju prizadetih in njihovih bližnjih.

Da bi zmanjšali socialno izključenost oseb s težavami v duševnem zdravju, mora posameznik imeti enak dostop do ekonomskih in družbenih dobrin oziroma biti deležen spoštovanja drugih članov družbe ter biti deležen pomoči, da se v njem ponovno utrdi upanje na kakovostnejše življenje, v

6

katerem bo lahko razvil svoj potencial. Ta proces okrevanja po duševni bolezni je dolgotrajen, individualno zelo različen in večinoma uspešen, če se ne osredotoča na deficite, pomanjkljivosti, nezmožnosti ljudi v duševnih stiskah, ampak na upanje, ki je ključna beseda za okrevanje. To upanje temelji na prepričanju, da je okrevanje mogoče in da ima vsak pravico do tega, da strokovnjaki v to verjamejo ter ga v tem podpirajo. Pri tem pa cilj ni več popolna ali manj popolna odstranitev simptomov duševne bolezni in z njo povezane stigmatiziranosti, ampak to, da lahko kljub njihovi občasni ali stalni prisotnosti uresničiš svoje potenciale in želje in zastaviš načrte, ki so zate smiselni. Posamezniki se enostavno nočejo več videti kot primeri ali kot motene ali ranljive osebe, ki jih nadzirajo simptomi in diagnoze, ampak kot enakopravni državljani z različnimi vlogami, spretnostmi in kvalifikacijami. •

Ljubezen je iznajdljiva

SADOVI DOBROTE ŽUPNIJSKE KARITAS RAVNE NA KOROŠKEM

Mihaela Zadravec

Spoznanje, da ubogi med nami ne potrebujejo samo oblačil, hrane in lepe besede, ampak tudi pomoč pri plačilu elektrike, stanarine, šolskih potrebščin, nas je spodbudilo, da smo začeli razmišljati, kako priti do sredstev, da bomo lahko ugodili vse več prošnjam. Pa ne samo to, hoteli smo pridobiti zaupanje ljudi v delovanje Karitas, dokazati, da nas ljudje resnično potrebujejo.

Sredstva smo začele zbirati z različnimi akcijami: prodajale smo sveče, snope, adventne vence, voščilnice. To pa še ni bilo dovolj. V mesecu maju leta 2000 se je zgodil prvi dobrodelni koncert LUČ UPANJA (do danes jih je bilo že 15).

Ugotovitev, da smo sodelavke in sodelavci obdarjeni z različnimi talenti, kot so vezenje, pletenje, slikanje na svilo in steklo, izdelovanje šopkov iz krep papirja, nas je spodbudila, da smo se začeli sestajati vsak ponedeljek, po potrebi tudi večkrat, in ustvarjati. Lepi izdelki so nastajali in veliko jih je bilo. Treba jih je bilo pokazati in ponuditi ljudem. Odločili smo se, da bomo to storili na razstavi, ki smo ji dali naslov SADOVI DOBROTE. Teh je bilo do danes sedem. S svojo stojnico smo bili v preteklih letih navzoči na več sejmišč po Koroškem: na Ravnah, Prevaljah, v Slovenj Gradcu.

Naša srečanja in delo za Karitas nas bogati. Nismo samo sodelavci, ampak skupina prijateljev, ki jim je skupna želja pomagati ljudem v stiski. Bog na daj

zdravja in moči, da bomo lahko še naprej hodili po Jezusovi poti, ki vodi do ubogih in zavrženih. •

USMILJENJE MED SORODNIKI

Stanislav Zore

Papež Frančišek je 13. marca 2105, v sklopu pobude 24 ur za Gospoda, v katero je bil vključen zakrament spovedi in češčenje Najsvetejšega, napovedal izredno sveto leto usmiljenja. To leto se bo začelo na praznik brezmadežnega spočetja Device Marije, 8. decembra 2015.

Izjemno pomenljiv je že sam datum začetka izrednega svetega leta. Marijino brezmadežno spočetje. »Sovrašstvo bom naredil med teboj in ženo ter med tvojim zarodom in njenim zarodom« (1 Mz 3,15). S temi besedami je Bog napovedal boj med kačo, ki v govorici Prve Mojzesove knjige predstavlja zlo, in med ženo, ki bo rodila Njega, ki bo kači strl glavo. Napoved se je začela uresničevati s spočetjem Device Marije; žene, ki je rodila Jezusa, ki je kači strl glavo, čeprav ga je kača ranila na peti.

Brezmadežno spočetje Device Marije je nadvse primeren trenutek, da začnemo obhajati leto usmiljenja. V njenem spočetju je namreč večni Oče začel v času izpolnjevanja obljube, s katero je obdaril naša prastarša po njenem padcu v raju.

O usmiljenju, ki ga obhajamo, pa seveda lahko razmišljamo na različne načine, ali bolje, v različnih okoljih. Tokrat se bomo bolj posvetili razmišljanju o usmiljenju med sorodniki. Ko sem besedo usmiljenje nekaj časa nosil v sebi, sem poleg svetopisemskega pomena, ki

usmiljenje povezuje s človekovo najglobljo notranjostjo, z maternico, v kateri sta mati in otrok povezana z nedoumljivo bližino, zaznal tudi slovenske odtenke besede usmiljenje. V izrazu usmiljenje čutim milino in miljenca. Oboje nam je precej domače. Usmiljenje torej nekoga, ki je na kakršen koli način, s katerim koli dejanjem izstopil iz »našega kroga«, še vedno ohranja v krogu tistih, ki so naši miljenci, ki so nam posebno dragoceni in jih nikakor nečemo izgubiti. Prav zaradi tega jih želimo obdati z milino, da bi tako začutili, da so še vedno v obnebiju našega srca, da so še vedno deležni naše ljubezni.

In kako živeti to v krogu sorodnikov? To so ljudje, ki si jih človek ne izbere. So ljudje, ki so nam dani, so nam podarjeni. Ali pa so nam naloženi. Vprašanje je, kako jih doživljamo, kot dar ali kot nadlogo.

Razmišljamo lahko ob dveh zgledih. Prvi zgled je zgled žene in matere Chiare Corbello Petrillo. Umrla je 13. junija 2012. Med nosečnostjo je izvedela, da ima raka, vendar ni dovolila nobenega načina zdravljenja, ki bi na kakršen koli način škodil njenemu otroku. Rodila je zdravega fantka, Frančiška, potem pa je privolila, da so jo začeli zdraviti. Chiara je umrla, njen sin pa živi. Kakšno usmiljenje, ki se navdihuje v ljubezni. »Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da da življenje za svoje prijatelje« (Jn 15,13).

Drugi zgled pa je zgled družinskega očeta, ki je bil težko bolan. Zdravili so ga na Golniku. V tistem času sem bil na Brezjah. Družino sem poznal in nekega nedeljskega popoldneva sem se odločil, da tega očeta obiščem. A pri obisku nisem bil sam. Obiskali so ga tudi njegovi otroci. Ko je k njegovi postelji pristopil najmlajši sin, s katerim sta se gledala postrani, in mu podal roko, se je oče obrnil k steni in iz razjedenih pljuč zahropel »ne«. Sin se je s solzami v očeh obrnil in odšel iz sobe.

Dogodek mi ni dal miru, in ko so vsi odšli iz sobe, sem tega očeta vprašal: Zakaj? Odgovoril mi je, da bo račune med njim in njegovim sinom poravnal samo grob. Povedal sem mu, da je v grobu na nas preveč prsti, da bi lahko še komur koli segli v roko.

Pozneje sta se pobotala. Bog je bil usmiljen z obema. Z očetom, da mu je za toliko podaljšal življenje, da je lahko segel v roko sinu, sinu pa je zmehčal srce, da je kljub očetovi zavrnitvi še vedno ostajal očetov sin.

Podobnih zgodb je nešteto. Vsak pa se mora odločiti, kako bo ravnal. Ali bo usmiljen, ali pa bo sledil šepetu stare kače, ki je večni lažnik. Če ji bo prisluhnil, bo ostal sam in osamljen.

Usmiljenje namreč odpira prostor, da lahko pridejo do nas tudi naši bližnji. Neusmiljenost pa nas osami. Samota pa boli, zelo boli. »Blagor usmiljenim, kajti usmiljenje bodo dosegli« (Mt 5,7), pravi Jezus v govoru na gori. To velja tudi med sorodniki. •

Predlogi za pogovor v skupini

1. delavnica

Po prebranem razmišljanju nadškofa Zoreta imamo na sredini velika napisa USMILJENJE in SORODNIKI ter nato še dva z drugačno barvo DAR in NADLOGA. Vsakdo od udeležencev ima list papirja in svinčnik.

- Voditelj povabi udeležence, da pomislijo na svoje sorodnike in si med njimi izberejo nekoga, ki jim predstavlja dar, in drugega, ki jim predstavlja nadlogo. Zapišejo besedo dar in nadloga na svoje liste in ob mislih na danega sorodnika dopišajo ob teh dveh besedah, kaj konkretno jim pomeni dar in kakšne konkretne nadloge doživljajo.
- Med sabo si podelijo najprej konkretne nadloge, voditelj jih zapiše na list zraven nadloge in nato se ob nadlogah pogovarjajo, kako bi se lahko te nadloge spremenile v dar, ter predloge za rešitev napišejo zraven z drugo barvo. Nato si med sabo podelijo tudi darove ter jih zapišejo. Lahko tudi ti darovi kdaj postanejo nadloga? Kako se temu izogniti?
- Voditelj ponovno povabi udeležence, da pomislijo na svoja sorodnika, ki so ju na začetku izbrali, ju izročijo Gospodu in se v mislih zanju zahvalijo ali zanju prosijo.

2. delavnica

- Ponovno preberemo prvo zgodbo o razmišljanju žene in matere Chiare Corbello Petrillo. Voditelj vodi razmišljanje: Kako sem doživel to zgodbo? Sem se ob njej spomnil na kakšno podobno? Kako v njej vidim usmiljenje? Kaj pa jaz? Kako me nagovarja v mojem konkretnem življenju? Kako doživljam Jezusove besede, da nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da da življenje za svoje prijatelje? Sem bil kdaj od Jezusa že konkretno nagovorjen s temi besedami? Kako sem odreagirala? Se znam odreči sebi, svojim željam, za svoje sorodnike, prijatelje?
- Preberemo zgodbo o očetu in sinu. Kako me nagovarja ta zgodba? V skupini poiščemo različne vzroke, ki nas pripeljejo do zamer pri naših sorodnikih. Kakšni so motivi za naše zamere? Kaj z zamero pridobimo? Kaj izgubimo? Smo se zameram zmožni odpovedati? Kaj nam pomeni beseda odpuščanje? Kako ga konkretno v dejanjih pokažemo?
- Lahko izberemo samo eno od zgodb.

Delavnice pripravila: Nataša Hanuna

POMOČ BEGUNCEM IN MIGRANTOM

Jana Lampe

8

Slovenska karitas je preko škofijskih in župnijskih Karitas v prvem in drugem begunskem valu skrbela za oskrbo beguncev in migrantov v vseh sprejemnih in namestitvenih centrih v sodelovanju z drugimi humanitarnimi organizacijami in NVO. Doslej je Slovenijo prešlo 241.500 migrantov. S pomočjo mednarodnih donacij v materialu smo v sodelovanju s Civilno zaščito najprej pomagali pri vzpostavitvi namestitvenih kapacitet.

S hrano in vodo smo v celoti poskrbeli za prvih 12–24 ur oskrbe vseh beguncev v prvem valu. V drugem valu skrbimo tudi za dodatno hrano za ranljive osebe in dodatno dobavljamo hrano ob nepredvidljivih povečanjih števila migrantov. Za nakup hrane smo porabili 129.300 EUR. Za donirano hrano, higienska sredstva, oblačila in obutev nimamo ocen.

V najbolj intenzivnih obdobjih je pri oskrbi na vseh lokacijah dnevno sodelovalo do 190 naših prostovoljcev. V nekaterih centrih pokrivamo v izmenah cel dan, na nekaterih pa posamezno izmeno v obsegu 8–12 ur. Doslej je prostovoljsko delo opravljalo skupaj 1.030 slovenskih prostovoljcev in 220 tujih (največ Nemcev in Čehov). Skupaj je bilo opravljenih 17.000 prostovoljskih ur. V pomoč je vključenih tudi 10–15 zaposlenih, ki skrbijo za koordinacijo prostovoljcev, za logistične aktivnosti, predvsem za prevoz in skladiščenje hrane ter za sodelovanje z mednarodno mrežo ter drugimi humanitarnimi in nevladnimi organizacijami.

Da bi v čim večji meri razbremenili redno zaposlene, ki delajo na programih za pomoč v Sloveniji, smo dodatno zaposlili 9 sodelavcev. V okviru zdravstvene oskrbe in podpore mednarodne mreže Karitas deluje v Dobovi tudi zdravstvena ekipa Karitas Madžarske.

Karitas dodatno skrbi za njeno namestitev ter tudi za namestitev prostovoljcev s Češke.

Karitas Nemčije in Avstrije sta darovali postelje, spalne vreče, podloge in odeje (v denarni protivrednosti 81.750 EUR). Slovenska karitas je v okviru finančnih sredstev do 15. novembra 2015 prejela namenskih 61.000 EUR od donatorjev v Sloveniji in 72.000 EUR mednarodnih sredstev. Zbiranje denarja še poteka, saj vsi stroški ne bodo pokriti s strani Uprave RS za zaščito in reševanje. Na kontinuiran priliv donacij v Slovenijo nadalje ni mogoče računati, saj dotok donacij ves čas upada, po nasilnih dogodkih v Parizu pa se je skoraj ustavil. (*številke veljajo do 20. 11. 2015*)

MED BEGUNCI ...

br. Gregor Rehar

Samostan v Vipavskem Križu, zgodnje četrtno jutro je, ura komaj malo čez drugo. Br. Placid preveri, če sem buden in priseben, nakar se podvizam, da sem ob treh s kombijem v Ajdovščini, kjer poberem ostale sodelavke, sodelavce, morda še koga ob poti proti Šentilju. Tak je dogovor z Nadškofijsko karitas Maribor. Do petih je običajno tišina, dremanje vseh razen šoferja, nato se ob petih pridružimo molitvi rožnega venca na Radiu Ognjišče. Pristanemo na Šentilju, kjer delamo, kar je pač treba, običajno delimo hrano ali spremljamo begunce k zdravniku ... Ob devetih zvečer ali še kasneje končamo in se podamo proti domu.

Tole je verjetno zgodba, podobna mnogim vašim, dragi sodelavci in sodelavke, ne le Karitas ali ostalih humanitarnih organizacij, temveč tudi policistk in policistov, pripadnikov in pripadnic Civilne zaščite, gasilk in gasilcev, vojakinj, vojakov, zdravstvenega osebja, voznikov ..., ki to verjetno počnete skoraj vsakodnevno, podnevi in ponoči. Mnogo ljudi se utrujenih vozi domov k svojim družinam in naši angeli varuhi imajo očitno veliko nadur, ko pazijo na nas.

Ko se takole oziram na te tedne begunskega vala, se spominjam prvega srečanja z begunci, v tovarni Beti na Dobovi, vidim zamotane mladeniče, družine, kot da bi padli iz televizorjev in prikorakali v našo domovino, pred nas, na doseg roke. Sirija, Afganistan, Irak, Pakistan ... niso več daleč. Še pred kratkim, ko so prvi izmed njih pritiskali na našo mejo, mi ni bilo jasno, kako njim ni jasno, da pač obstaja Schengen in jih ne moremo kar spustiti naprej.

In naši ljubi mediji ...? Po stotinah kilometrov in urah za volanom ali v zbirnih centrih povem vsakomur, da naj ne posluša medijev, še zlasti ene izmed komercialnih TV, ki morda misli, da je stvar doumljiva v zgolj enournem obisku nastanitvenega centra. Če bi radi vsaj malo bolje spoznali zadevo, se je treba spraviti na noge in na delo, v enega izmed teh centrov, vsaj za eno izmeno (dvanajst, štirinajst, šestnajst ur). Tam delati, ubogati voditelje, predvsem pa se razdajati z odprtim srcem, pa tudi pametjo. Šele potem se lahko pogovarjamo, tudi v zaupanju, da bodo državniki opravili svoje delo.

Videl sem raznovrstne tujce, od tistih, ki mislijo, da so v brezplačnem hotelu in smo jih morali učiti vse, do takih, ki se zahvaljujejo za vsako malenkost. Videl sem prave begunce, recimo libanonsko družino: mama kristjanka, oče musliman; njej so grozili, oče se ni dal in je raje pobegnil s celo družino. Dejali so, da jim bo Avstrija popolnoma zadostovala. Videl sem, kako je neka mati kljub hudim bolečinam zaradi presajene ledvice na vsak način želela preko meje v Avstrijo, kako je očete skrbelo za bolne otroke in žene. Nič drugače kot naše mame in tate.

A poglejmo še malo navznoter, na to stran pulta. Na Šentilju je – pa mislim, da tudi v ostalih centrih – neke vrste paradržava. Ne zanima nas, kdo je veren, za katero stranko ali nogometno društvo navija, ali je Štajerec, Dolenjec, Prekmurec, Primorec, kdo mu je delodajalec ... Preprosto stopimo skupaj in delamo, pazimo drug na drugega ... Ne sklicujemo izrednih sej, ne ustanovljamo komisij, ne vlagamo amandmajev, ne pobiramo sejin. Tudi ne objokujemo svoje usode, četudi ni na razpolago vse mehanizacije. Vsakdo vlači vreče oblek, škatle kruha ali čevljev. Da, in kljub težkemu delu tudi sodelavci Karitas iz različnih škofij opazimo in skrbimo drug za drugega, se veliko pogovarjamo. Vedno se nasmejem ob spominu na razkladanje kombija italijanskih oblek v Vrbju pri Žalcu in Lukove sočne komentarjev o škatlah: »Mešano na žaru, mešano na žaru!« ... Res, veliko se tudi presmejimo. Če ne bi bilo beguncev, verjetno nikoli ne bi spoznal toliko naših sodelavk in sodelavcev ter tudi drugih dobrih ljudi, tako iz Slovenije kot tudi zamejstva, še posebej zavzetih slovenskih tabornic iz Trsta in tujine, ki vsak po svoje bogatijo to naše stvarstvo. Koliko dobrega

lahko skupaj naredimo, ko Slovenci ali pa vsi tisti, ki »v srcu dobro mislimo«, stopimo skupaj! Mora biti res vedno stiska, da to spoznamo? Vse naštetu mi prihaja pred oči na večer, ko to pišem – večer praznika ~~Kristusa Kralja, tistega Kralja, ki nam bo nekoč rekel:~~ »Lačen sem bil ...«

UTRINKI OTROK NA BEGU – IZ NASTANITVENEGA CENTRA V GORNJI RADGONI

zbrala Anica Kotnik,

koordinatorka za Škofijsko karitas Murska Sobota

Risbe so ustvarili pred prostorom za zdravstveno oskrbo. Zahvala gre zdravnikom sveta.

Besede so odveč, saj nam že sama misel na to, da so kljub bolezni ali slabemu počutju ustvarjalni, vzame dih.

V SLUŽBI ČLOVEKOVEGA DOSTOJANSTVA Z BEGUNCI

Barbara Godler

Ne vem, ali je običajno ali ne, da se lahko navadiš in ti postane rutina spremljati stisko. Stiske beguncev, migrantov, pribežnikov spremljam že nekaj mesecev. Slika ostaja vsak dan ista. Pridejo, jim pomagaš na dostojen človeški način, z obleko, hrano, ostalimi pripomočki in celo s tolmači, ki so vešči arabskega jezika. Od začetka deljenja pomoči moje oči vidijo ljudi, ki v meni prebudijo čut usmiljenja in veliko vprašanje, čemu je potrebna vsa ta dolga pot. Skrb za mlade mamice z dojenčki, starejše, bolne ljudi in mlade upe, ki iščejo boljši jutri. In potem se v moji glavi porodi vprašanje: »Ali je prav, da je videna stiska vsak dan enaka drugi?« Resnica je, da postaneš ob vsakdanji

predstavi v živo na trenutke imun in nečuteč za stisko pred seboj. Vse se vrsti po tekočem traku. Postopki so utečeni in nič ne preseneti. Preseneti lahko samo prazna vreča, še ne dolgo tega polna hrane in vode.

Upam, da bo vedno dovolj hrane za vse, da otroci ne bodo bosi in da bodo begunske družine našle, kar iščejo. Predvsem mir, ki ga niso našli na vojnih območjih svoje zemlje.

POMOČ KARITAS BEGUNCEM V RUANDI

s. Bogdana Kavčič in Jana Lampe

Z begunsko problematiko se ne soočamo samo v Evropi, ampak je pereča na mnogih koncih sveta, posebej tam, kjer so vojne in konflikti. V Burundiju so se letos konec maja začeli nemiri zaradi prihajajočih predsedniških volitev, ki se še do danes niso končali. Tisti, ki so proti volji ponovno izvoljenega predsednika, pogosto izgubijo življenje. Ljudje, ki so nedavno doživeli grozote 12-letnega konflikta v Burundiju, ki je od le-tega gospodarsko in socialno povsem izčrpan in je ena izmed najrevnejših držav sveta, bežijo v sosednjo Ruando, ki danes gosti že preko 74.000 beguncev.

V nadaljnjih vrsticah lahko preberete nekaj utrinjkov misijonarke Bogdane Kavčič ob delu sester v begunskih taboriščih v Gashori in Mahami v Ruandi.

»Sestre usmiljenke smo spremljale begunce tri mesece v njihovem trpljenju in raznih težavah, ki so jih povzročale revščina in travme zaradi bega iz lastne domovine. Begunci, s katerimi smo se srečale v taborišču Mahama, so nam rekli, da jih naša navzočnost pomirja, ker jim s tem pokažemo, da so tudi oni ustvarjena bitja, ki jih Bog ljubi. Preprosto, bili so opogumljeni, ko smo prišle k njim. Mnogi med njimi so nam pripovedovali in zaupali svoje težave, v upanju, da bomo njihovo sporočilo posredovale odgovornim. Dobivali so premalo hrane, kar je povzročalo krajo, prostitucijo.

Ob vsem delu smo sodelovale s Karitas Ruande s preprostimi uslugami, ki jih moremo storiti med temi begunci. Delile smo potrebščine: kuhinjsko posodo, odeje, milo, posode za vodo in še druge predmete, ki jih potrebujejo, še posebno najbolj ranljivim, to se doječe žene, ki imajo otroke stare od 7 mesecev do 2 let, starčki, prizadeti, bolniki z aidsom. Nekega dne smo skupaj s Karitas ob hrani delili tudi vodo. Mnogi ljudje je čakala pred ograjo od tretje ure zjutraj. Sonce je v tem kraju strašno grelo in dežja še ni bilo. Na seznamu so bile najprej družine z 8 do 12 člani. Videli smo zelo izčrpane in utrujene obraze. Vsi so vpili: 'Amazi, amazi – vode, vode!' Videli smo, koliko dobre ga more storiti pollitrška čaša vode. Nikoli nismo do-

živele toliko blagoslovov kot ta teden, ko smo vsak dan delile vodo tistim, ki so čakali hrano.

V tej množici so se ljudje čutili solidarne. Dali so prednost najbolj izčrpanim, nosečim ženam in materam z otrokom na hrbtu, vsem prepotenim, najstarejšim, da so

dobili to vodo, ki je potešila njihovo žejo, in na njihovih ustnicah je bil vedno blagoslov. Zamislite si veselje, ki smo ga čutile ob vseh teh blagoslovih, čeprav smo bile tudi me utrujene. Ali ni Jezus rekel: 'Če daste samo čašo vode ... ste to storili meni.'« •

koper

VESELITE SE ŽIVLJENJA

Jožica Lič en

Tudi v koprski škofiji je Teden karitas odmeval v znamenju »25 let v službi človekovega dostojanstva«. Ko sem v pripravah na prireditev na dvorcu Zemono pri Vipavi razmišljala o številnih vprašanjih in strahovih, ki so me spremljali pri iskanju prave vsebine v začetku, pred dvajset in več leti, sem resnično začutila, da smo vsa ta leta v službi Neko-ga, ki skrbi za nas, ki usmerja naše korake in preko nas skrbi za ohranjanje dostojanstva vsakega, s katerim se na poti služenja srečujemo. Dolg bi bil seznam ljudi, ki so z veseljem sodelovali v tem dogodku, tisoč in več likovnih umetnikov, verjetno stotine glasbenih umetnikov, desetine umetnikov besede in spet tisoči tistih, ki so, kot pomočniki darovali svoj čas, svoje znanje in tudi konkreten dar, tako, da so darovali v skrinjico 'dar za stisko' ali pa odkupili likovno delo.

Pri našem karitativnem delu je veliko prispeval naš učitelj in prijatelj Bogdan Žorž. Namenoma nisem uporabila predznaka pokojni, kajti njegove ideje, njegovi nauki, njegove misli so med nami še kako žive. Zato je tudi 21. mednarodna likovna kolonija Umetniki za karitas prevzela njegovo naročilo, da preko potujočih razstav kliče in vabi »Veselite se življenja«.

Za vsebino prireditve sta bili že v samem začetku ključni dve gospe, prva je nedvomno Bogdanova žena Zdenka, ki je sprejela prošnjo, da se lahko na javni prireditvi z besedo spominjamo njenega moža in druga je novinarka radia Ognjišče Nataša Ličen, ki je z Bogdanom posnela veliko oddaj Za življenje. Zahvala Natašigre, da smo v živo prisluhnili Bogdanovim besedam, ki nam sporočajo: »Pohvale krepijo samozavest, če bo med nami več pohval in bomo znali prepoznati dobro drug v drugem, bo šlo bolje tudi narodu in naši skupni domovinski drži. Pri tem so nam v veliko pomoč in navdih pesmi, slovenske pesmi.« Tudi, če bi ta večer slišali samo to in Avsenikovo pesem »Prelepi Gorenjski svet«, ki jo je, tako kot vse ostale, občuteno zapel Komorni zbor Limbar iz Moravč, bi odšli domov bogatejši in prijaznejši drug do drugega.

Toda mojstri besede so z nami podelili to, kar imajo najboljšega v srcu. Ravnatelj ŠK nas je na igriv način spomnil, da je po vsakem dnevu najlepše, če se spomnimo kaj smo lepega doživeli in potem ni dvomov, da se ne bi veselili življenja. Z nami sta podelila misli in tudi zahvale za delo Karitas župana občine Ajdovščina Tadej Beočanin in Vipave Ivan Princes. Predstavitev dogajanja Umetnikov za karitas, ki je iz akcije postalo projekt in zaradi širjenja na vseh pet celin celo gibanje, je voditeljica izpeljala v pogovoru z Jožico Ličen in Anamarijo Stibilj Šajn. Slavnostni nagovor in odprtje razstave je tokrat pripadalo Juriju Paljku, ki že vrsto let gosti razstavo v galeriji Ars v Gorici. Jurij Palj je pesnik, pisatelj, urednik katoliškega tednika v zamejstvu Novi Glas, letos prejemnik nagrade Vstajenje za knjigo »Kaj sploh počnem tukaj« in prejemnik priznanja 'Vitez republike Italije', ki mu ga bo v decembru podelil italijanski predsednik v Rimu. Že zaradi tega je vredno zapisati povedano:

»V veliko čast mi je, da mi je gospa Jožica zaupala slovesno odprtje razstave Umetniki za Karitas, saj se z njo in gospo Anamarijo ter seveda z vsemi vami, ki delujete okrog gibanja Umetniki za Karitas, družim že vrsto let, pomagam, kolikor morem, sem pa s srcem in dejavno zraven, kot to zahteva od vsakogar izmed nas evangelij, a tudi naš pesnik, ki nam je tu, v "deželi rajskomili" povedal jasno in glasno, da življenje ni praznik, ampak delovni dan.

Če sem vesel in ponosen, da sem lahko v tako imenitni družbi, gospa Jožica s sodelavci tiho in vztrajno dela, prijatelja in sodelavca sva od vedno, gospa Anamarija je ena najbolj prodornih likovnih kritičark na Slovenskem in je gotovo tudi ena najbolj delavnih, sam cenim tako njeno znanje kot tudi njeno srčnost, ko opisuje umetnike in njihova dela, tudi njej sem hvaležen za prijateljstvo, pa moram nekaj povedati predvsem o likovnih umetnikih, brez katerih kolonije, gibanja Umetniki za Karitas ne bi bilo in jim zato preprosto rečem:

“Iskrena hvala, da delite z nami vsemi lepoto in seveda vašo srčno dobroto!” Hvala vsem, da smo lahko deležni vaših lepih umetniških svetov, da nam s svojo likovno govorico v današnji razkrojeni in razslojeni družbi še ponujate trdne oporne točke, saj ste zavezani slikanju lepega in dobrega!

Hvala vsem vam, ki poklanjate svoje delo, hvala vsem tistim, ki poskrbite, da razstave gostujejo tako v tujini kot pri nas doma, zato vam kličem 'bodite ponosni na svojo domovino, predvsem pa nase'.

12

Zato hvala tudi vam, ki ste prišli in nas vse, ki si prizadevamo za širitev kolonije-gibanja Umetniki za Karitas, podpirate in nam posredno dajete prav. Saj je res, da si vsi ne moremo, žal, pravim jaz, privoščiti nakupa likovnega dela, ki je nocoj na ogled, a že dejstvo, da smo deležni lepote, ki ga odseva, je velika stvar, še posebno danes, ko se zdi, da je pohlep po denarju nekaterim zameglil oči, da ne vidijo več, kaj je lepo in dobro in kaj človeka nevredno in zlo.

“Prekleti, stokrat prekleti trgovci z orožjem!” je včeraj vzkliknil papež Frančišek, ko je ponovil, da nasilje ni nobena rešitev, da so vojne, vse vojne,

eno samo veliko zlo, ki pušča za seboj razdejanje in smrtno rane v vseh, ki so je deležni, tudi tistih, ki kot sirote tavajo v svetu in jih nihče ne mara.

“Blaženi, stokrat blaženi umetniki in tisti, ki to umetnost delite!” bi rekel danes papež Frančišek, če bi bil med nami. Ker on je eden izmed nas, ker on nam naroča, naj gremo na obrobje, iskat lepo in dobro v obrazu vsakega človeka, ki tam živi, ker on naroča tudi duhovnikom, naj “dišijo kot ovce”, mi pa vemo, da ovce prav preklemano smrdijo.

In vem, da bi, če bi bil nocoj tu z nami, tudi on navedel misel iz slovitega pisma svetniškega papeža Poljaka, ki je zapisal, ko je nagovarjal umetnike, ki nimajo milosti vere, naj prisluhnejo “nostalgiji po Lepem”.

Ja, prisluhnimo nostalgiji po lepem tudi mi in bomo veseli ljudje, veselimo se in veselimo se življenja, kot je rekel naš prijatelj Bogdan, čigar misel je vodilo letošnje kolonije-gibanja Umetniki za Karitas. In hvala vsem, da ste tu, umetnikom pa naročilo: “še pridite in ostanite nam zvesti, ker vas imamo radi in smo vas veseli!”

Klic po dobrem in lepem je začutilo kar nekaj obiskovalcev in lepo je bilo videti, da so slike, ki so jih nagovorile že odnesli domov. Res, lepo je biti v službi človekovega dostojanstva in Bogdanove besede »Veselite se življenja« se na ta način vsakodnevno uresničujejo. •

DNEVI ODPRTIH VRAT V ŠKOFIJSKI KARITAS KOPER

Dan odprtih vrat ali predstavitev dela Karitas na kakšen drug način postaja v Škofijski karitas Koper tradicija. V tem so vpete predvsem Dekanijske in območne karitas ter centri, kjer se izvajajo specifični programi. Vse predstavitve so namenjene predvsem preventivi, pridobivanju novih sodelavcev, zlasti pa ozaveščanju obiskovalcev o stiskah, na katere Karitas odgovarja.

V CENTRU KARITAS V BERTOKIH so se predstavili (*zapisala Davorina Petrinja Pirnat*):

Teden Karitas in mesec november – mesec preprečevanja zasvojenosti že vrsto let obeležimo z dnevom odprtih vrat tudi vsi programi, ki si delimo prostore v Centru Karitas Bertoki.

Center Karitas Bertoki je stičišče treh specifičnih programov Karitas, vsak program je samostojen in izvajan s strani različnih samostojnih organizacij Karitas. Tu delujemo programi Pomoč brezdomcem Škofijske karitas Koper, Program pomoči in celodnevne bivanja za zasvojene – sprejemni center Bertoki Zavoda Pelikan – Karitas in Program Vrtnica – socialna rehabilitacija oseb s težavami zaradi zasvojenosti z alkoholom Zavoda Karitas Samarijan.

Delujemo v ločenih prostorih in avtonomno. Ko je treba, sodelujemo med seboj, kakor sodelujemo tudi z drugimi organizacijami in programi na področju socialnega varstva (CSD, nevladne organizacije ...) ter drugimi institucijami.

Namen dneva odprtih vrat je povabilo strokovni in drugi zainteresirani javnosti, financerjem in donatorjem v naše prostore, med zaposlene in uporabnike, da se lahko v živo srečajo z nami in tako bolje začutijo in spoznajo, za kaj se trudimo. Strokovni delavci centrov za socialno delo in drugih nevladnih organizacij imajo

tako možnost bolje spoznati, kam lahko usmerijo uporabnike, ki se srečujejo s težavami, s katerimi se ukvarjamo pri nas.

Z vidika socialnega varstva smo vsi trije programi strokovno verificirani in tako uvrščeni med javne programe, vsi imamo za seboj že precej uspešnih in tudi manj uspešnih zgodb naših uporabnikov, vsi nudimo strokovno osebno pomoč pa tudi laično podporo, zagovorništvo, pomoč pri urejanju statusa in druge za vsak program specifične oblike pomoči.

Vsi trije programi se trudimo, da bi ponudili možnost vrnitve dostojanstva vsakemu, ki potrka na naša vrata in poišče pomoč v naših programih. Pa naj bo to brezdomec, ki pride po prijazno besedo in zato, da se stišira in zamenja umazana oblačila s čistimi v dnevnem centru, ali pa obupan starš, ki ne ve več, kako lahko še pomaga svojemu sinu ali hčerki, ki se utaplja v težavah zaradi zasvojenosti z drogo, ali morda ta sin sam, ko se oglasi v pisarni ali na skupini za svojce ... Na naša vrata pa pogosto potrkajo tudi ljudje, ki so se znašli v težavah zaradi zasvojenosti z alkoholom – nekateri so že večkrat poskusili z zdravljenjem, abstinenco, pa jim ni uspelo in na vrata programa Vrtnica potrkajo v upanju, da jim tu le uspe vzpostaviti dolgotrajno treznost ... Velika težava vseh teh je, da se srečujejo z nizko samopodobo in občutkom, da so svoje dostojanstvo izgubili neke v preteklosti.

Naši programi tako nudijo možnost novega začetka. Pomembna je krepitev vključevanja posameznika v aktivno reševanje lastnih stisk in težav – za izboljšanje lastnih življenjskih zmožnosti. Vse to pomaga graditi dostojanstvo, ki si ga prav vsak zasluži.

Letošnji dan odprtih vrat je bil morda malce slabše obiskan kot minula leta, vendar vedno pridejo v našo sredo tudi novi strokovni delavci, prostovoljci, drugi iz zainteresirane javnosti, zato smo vsakega stiska roke, izmenjanih besed in izkušenj zelo veseli. Tudi letos je bilo tako.

O naših programih so ob tej priložnosti poročali v dveh pomembnih lokalnih medijih (Radio Koper in Primorske novice), pa tudi v drugih, manjših lokalnih medijih.

ZAVOD KARITAS SAMARIJAN je spregovoril o nasilju nad ženskami (*zapisali Milena Brumat in Andreja Kobal*):

V Zavodu Karitas Samarijan smo se tudi v letošnjem letu odločili, da **obeležimo mednarodni dan boja proti nasilju nad ženskami**, ki ga je Generalna skupščina Združenih narodov razglasila za **25. november**. Gre za svetovno kampanjo za človekove pravice, ki se zaključí 10. decembra, na dan človekovih pravic.

V okviru programa varna hiša se vsako leto priključujemo nevladnim in drugim organizacijam v mednarodni kampanji **Bele pentlje**. Omenjena kampanja s pozitivnim sporočilom promovira nenasilje moških nad ženskami. **Tisti, ki si pripne belo pentljo, s tem simbolnim dejanjem sporoča: »Nasilja ne povzročam. Nasilja ne spregledam. Nasilja ne spodbujam. Ob nasilju primerno ukrepam. Proti nasilju govorim in delujem. Informiram se o trgovini z ljudmi.«** Zavedati se je treba, da vse oblike nasilja nad ženskami (tako telesno kot duševno in spolno ter ekonomsko) pomenijo kršitev človekovih pravic.

Sporočilo bele pentlje pa smo letos nadgradili z idejo oz. projektom **»Scarpe rose«** oz. **Rdeči čevlji**, ki smo jo našli pri sosedih Italijanih.

Prvotna pobudnica projekta je bila mehiška aktivistka Elina Chauvet, ki je želela opozoriti na pereč problem umorjenih žensk, ki so bile žrtve nasilja v družini. V njihov spomin je leta 2009 pripravila instalacijo 33 čevljev v rdeči barvi, v spomin na vsako od 33 umorjenih žensk, žrtev nasilja. Namen akcije je vzbuditi zanimanje družbe, opozoriti na to perečo problematiko ter vplivati na to, kako družba dojema nasilje. Cilj akcije je doseči ničelno toleranco do nasilja ter reči odločen NE nasilju nad ženskami.

Instalacijo rdečih čevljev smo izvedli na Bevkovem trgu v Novi Gorici. Odziv mimoidočih in javnosti je bil zelo pozitiven, pritegnil je veliko pozornosti in zanimanja, projekt je tako dosegel namen informiranja in ozaveščanja.

Rdeči čevlji simbolizirajo boj proti nasilju nad ženskami in prav tako predstavljajo ženske, žrtve nasilja, ki pa imajo možnost vplivati na lastno življenje, sprejemati lastne odločitve, odkorakati iz nasilnega odnosa ter si urediti življenje v miru brez ustrahovanja.

Rdeči čevlji v sebi skrivajo dvojnost, tako kot je dvojna narava rdeče barve. Lahko si jo razlagamo v pozitivni ali negativni luči. Rdeča barva lahko pomeni ljubezen, družino, samozavest, strast, življenje itd., lahko pa pomeni tudi popolno nasprotje: nasilje, posesivnost, maščevalnost, krik in bolečino. Rdeči čevlji so pravzaprav simbol ženske, žrtve nasilja, kateri so pravice lahko kršene in teptane, a nikoli do konca odvzete, če le ne obupa in si poišče pomoč.

CENTRI KARITAS SO PO VEČINI DEKANIJSKIH IN OBMOČNIH KARITAS (zapisala Jožica Ličen) tudi odprli vrata in predstavili dejavnosti Karitas na svojem območju. Nekateri so le govorili, drugi so zbirali materialno pomoč. Utrinek je iz Centra Karitas v Ajdovščini:

Že teden pred dnevom odprtih vrat so prihajale navedene, katere veroučne skupine otrok in mladih bi želele slišati kaj o Karitas. Treba je bilo pripraviti razpored, kajti ta dan nas je obiskalo več kot 200 mladih, njihovih katehetov in staršev. Zanimivi so ti mladi ljudje, ob vprašanju, na kaj pomislijo ob besedi Karitas, pa so bili zanimivi njihovi odgovori: pomoč, Afrika, begunci, revni ljudje, radodarni ljudje ...

Predstavitev in pogovor sta iskala odgovore na vprašanja:

Kaj je Karitas?

Kaj nas usmerja pri našem delu?

Kdo smo in zakaj vse to?

Kdo so pomoči potrebni ljudje v naši sredi?

Kdo pomaga?

Katere so akcije in programi Karitas?

Na koncu smo v živo predstavili postopek od prošnje do paketa. Med predstavitvijo pa so animatorji programa Popoldan na Cesti na hodniku izdelovali adventne venčke, kar je obiskovalcem že dalo čutiti, da Teden Karitas prehaja v advent. •

Ljubljana

POMEMBNO JE TUDI PRAZNOVATI IN RAZVESELJEVATI LJUDI

Hieronim Kavčič

20. jubilejni dobrodelni koncert Župnijske karitas Rovte

Za našo Župnijsko karitas Rovte je bil v nedeljo popoldne praznik. Že 15 minut pred začetkom so se oglasili miniaturni zvonovi in dali vedeti, da bo to lepo praznično popoldne, saj smo imeli 20. jubilejni koncert.

Točno ob 15. uri so zvonovi utihnili in se je v zadržju zaslišala recitacija ljudske pesmi Večerni zvon.

Spomin se je vračal nazaj v vsakoletne koncerte od začetkov do danes. Pridružili so se nam vsi povezovalci koncerta doslej. Pa tudi izbor je bil primeren, saj so nastopile tiste skupine in pevci, ki so nas v teh letih večkrat razveselili. Skozi vezni tekst, ki ga je pripravila ga. Rezka Drmota, nas je spremljalo geslo koncerta: V službi človekovega dostojanstva.

Zelo smo ponosni, da je na slavnostnem koncertu spregovoril tudi naš nadškof msgr. Stanislav Zore, ki je pohvalil naše delo in dejal, da je naš koncert poučen tudi zanj, saj se vidi, koliko truda vložijo župnijske Karitas v takšno ali drugačno delo. Ne smemo ostati na lovorikah, pač pa nadaljevati svoje karitativno poslanstvo in ga posredovati tudi drugim. Treba pa je tudi praznovati in ljudi razveseljevati. In to je bilo tudi današnje popoldne. Poleg nadškofa se je koncerta udeležil tudi predsednik Škofijske karitas Ljubljana Marko Čizman. Oba gosta sta nam s svojo prisotnostjo izkazala veliko priznanje.

Tudi Krajevna skupnost Rovte se je zahvalila naši Župnijski karitas za vse dobro delo, ki smo ga opravili v teh 21 letih delovanja, z naslednjo obrazložitvijo: »Župnijska Karitas Rovte je eno tistih združenj v kraju, ki z svojim delom izstopa. Prireditve, kot je današnja, ki vsako leto do zadnjega kotička napolni Dom krajanov, opazno zaznamujejo podobo kraja. Zavedamo se, koliko prostovoljnih ur posameznikov je bilo opravljenih v dobrih dvajsetih letih delovanja. Zato se vam skušamo oddolžiti s skromnim priznanjem, ki naj vam bo v spodbudo za nadaljnje delo. Hvala tajniku Hieronimu Kavčiču in vsem njegovim zvestim sodelavcem. Ostanite še naprej tako predani svojemu poslanstvu v delu za sočloveka.« Priznanje je podelil predsednik KS Rovte Viktor Trček.

Tudi Miheličeva »Kjer lastovke gnezdijo« je nazorno pokazala, da se lastovke vračajo nazaj v rodno gnezdo, kot smo se vračali mi v leta nazaj s svojimi nastopajočimi in lepimi zgodbami v pesmi. Koncert smo zaključili s pesmijo »Na Golici« in že vabimo na 21. dobrodelni koncert drugo leto. •

maribor

PTUJSKA GORA – BAZILIKA MARIJE ZAVETNICE

Zdenka Golub

Duhovna obnova sodelavcev in prostovoljcev Karitas iz mariborske nadškofije

V soboto, 7. novembra 2015, je za mariborsko nadškofijo škofijo potekala duhovna obnova za sodelavce in prostovoljce Karitas. Srečanje se je pričelo v cerkvi Marije Zavetnice pod njenim plaščem. Cerkev je bila skoraj polna, saj se je zbralo več kot 160 članov in prostovoljcev ter duhovnikov. Vse navzoče je pozdravil generalni tajnik Darko Bračun, ki je bil tudi koordinator srečanja. Nato je pozdravil še domači duhovnik p. Roman Kociper, ki je podal tudi natančen potek srečanja. Spregovorila je tudi voditeljica ptujskogorske Karitas Emica Rodošek, ki je s svojimi sodelavci odlično izpeljala pogostitev. To je kraj, kjer se počutiš toplo sprejete in dobrodošlega, kar neizmerno uspeva članom Karitas na Ptujski Gori. Sledila je skupna molitev.

V nadaljevanju je spregovoril nadškof dr. Marjan Turnšek, voditelj duhovne obnove. Osrednja misel njegovega nagovora je bila: srečanje z Gospodom. Zbranim sodelavcem Karitas je skušal približati vidike svete maše. Vse, kar vidimo ali doživimo pri maši, nam govori o tem, kar je Jezus doživel in delal. Kar je Jezus govoril, je prišlo v Sveto pismo, kar je Jezus delal, je prišlo v zakramente. Nadškof je poudaril in predstavil nekaj vidikov, ki so pomembni za sodelavce Karitas. To je pogovor oz. komunikacija, saj je pomembno, da smo ljudje dialoga, preko katerih karitas, Božja ljubezen, prehaja na ljudi. Potem je predstavil mašo z vidika slavljenja Boga in mašo kot daritev. Sodelavci Karitas imajo nalogo, da ljudem v stiskah pomagajo dojeti, da so dar. Sveta maša nas nauči biti pozorni do sebe, do drugih, do Boga. Več o vsebini nagovora lahko preberemo v njegovi knjigi Prebudimo dremajočega velikana, ki je izšla pred kratkim. Vsi smo se nato podali v romarsko hišo, kjer nas je čakal topel čaj, kava, prigrizek in seveda klepet med sodelavci ter izmenjava novih informacij. Pri sv. maši, ki je sledila po molitvi, je bila možnost za spoved. Sveto daritev je vodil nadškof Marjan Turnšek. Polni novih moči smo sklenili sreča-

nje in se podali na svoje domove, kamor smo ponesli delček doživete duhovne obnove.

»Človek je največji, kadar kleči, najlepši, kadar moli, najmočnejši, kadar odpušča, Bogu najbližji, kadar ljubi.« (sv. Janez Pavel II.) •

murska sobota

V PRIČAKOVANJU UMIRITVE, POGLOBITVE VASE IN SREČANJA Z BOGOM

Anica Kotnik

Romanje Škofijske karitas Murska Sobota v Strunjan

Spominjam se iz časov svojega otroštva, kako sem se udeleževala romanj, bodisi peš v bližnje cerkve ob »žegnanju« ali na daljše romarske poti z avtobusom. Poseben občutek me obdaja še danes. V pričakovanju umiritve, poglobitve vase, srečanja z Bogom, prepustitve toku. Srečanja. Dragocena srečanja z ljudmi, že poznanimi in novimi.

Romanje v Strunjan na lepo oktobrsko soboto sem doživela kot dragocen dar. Poleg odgovornosti, ki mi je zaupana ob skrbi za oskrbo in koordinacijo beguncev, sem uspela najti prosto soboto. Za svojo dušo pojdem, sem si govorila. Rada bi doživela tisti prostor ob križu, med vodo, nebom in zemljo.

16

Ob vstopu na avtobus je bilo zaznati, da je nekaj v zraku. Ob molitvi in pesmi na poti smo se povezali. Dobila sem priložnost, da spregovorim romarjem. Najprej na enem avtobusu na poti tja, nato še drugem na poti nazaj. O doživljanju s srečanj z begunci sem govorila. Temu bi lahko rekli pričevanje. Biti na avtobusu kot romar. Biti na avtobusu kot potnik preko meja v nastanitvene in zbirne centre za begunce. Cilj, pogoji, občutki ...? Ob tem so se me dotaknile zgodbe, še posebej tiste, ki sem ji doživela ob otrocih, materah z dojenčki. Osnovna skrb je, da se jih nahrani, obleče, podari topel pogled, ponudi ležišče ...

Blagri! Osnovno človekovo dostojanstvo, čutiti se sprejetega. Treba je veliko iznajdljivosti, strpnosti, notranjega miru, spoštljivosti, da se približaš tujemu človeku. Da nahraniš lačnega dojenčka, čeprav ni pri roki otroške steklenice in dude. Ne postavljam si »zakajev«. Preprosto sem in dajem, kar imam, rešujem, kar se v tistem trenutku rešiti da. Ob vsem tem pa čutim neizmerno hvaležnost. Ne, nič strahu. Hvaležnost, da sem na razpolago, da zmorem. In da nisem sama. Prostovoljci vseh starosti, mnogo je mladih, izobraženi, manj izobraženi, z enim namenom: pomagati.

Bogu hvala za vsakega, ki se je odzval povabilu, ki se je vključil v naše vrste. Po romanju so se mi oglašali, lahko sem za nekaj časa razbremenila prejšnje.

Ob sprejemu župnika Bojana Ravbarja v cerkvi Marijinega prikazovanja smo se udeležili svete maše, ki jo je daroval predsednik Škofijske karitas, g. Jože Hozjan. Nato smo poslušali izpoved ozdravljenega odvisnika od alkohola. Nazaj grede nas je pot vodila še na Škofljico, kjer smo bili v lepi, novi cerkvi deležni predstavitve delovanja materinskega doma s strani Lidije Jerebic. Z nami so bili tudi Imre Jerebic, domači župnik Jože Tominc in sodelavci Župnijske karitas. Hvala vam za vse, tudi za druženje in pogostitev.

Bili smo ob morju, bili smo daleč od svojih domov, a vseeno ne tako daleč kot mnogi, ki se te dni vozijo v natrpanih avtobusih, pa niso romarji.

Morje. Pogrešala sem dotik morske vode, neposreden vonj, sprehod ob plaži ... Naj bo. Vsega ne moreš imeti. Morda sem pričakovala preveč. Čas je tisti, ki nam odmerja marsikaj.

A ko se ustavim, ko odmislim vse okoli sebe, sem na tistem mestu ob križu, kjer se stikajo voda, zemlja in nebo. Bog je z mano.

25 Karitas
let v službi človekovega dostojanstva

25 LET KARITAS MARIBOR

Darko Bračun

Na god sv. Maksimiljana Celjskega (12. 10.) 1990 je takratni škof dr. Franc Kramberger podpisal ustanovni akt Škofijske karitas Maribor. Ob srebrnem jubileju naše Karitas si moramo priklicati v spomin sv. papeža Janeza Pavla II. (CD 37): »Z veliko mero potrpežljivosti in razumevanja Cerkev vodi življenjski pogovor z osebami ob robu in iskalci ter jim prihaja naproti s konkretno, njim prilagojeno obliko pomoči. Cerkev želi biti blizu ljudem v življenjskih okoliščinah, ki so drugačne, kot so bile v preteklosti. Nove

nastajajoče stiske ljudi je dolžna z vso občutljivostjo zaznavati in prepoznavati ter nuditi konkreten odgovor pomoči ...«

Sodelavci Karitas smo živa Cerkev, naša vera se mora izpovedovati v dejanjih, ki naj bodo vodena z Božjo previdnostjo.

Tako smo tudi to praznovanje najprej zaupali Njegovi previdnosti in se v mesecu oktobru še posebej z molitvijo rožnega venca po Božji materi Mariji priporočali v Božje varstvo. **25 rožnih vencev za 25 let delovanja Karitas** v naši mariborski nadškofiji. K molitvi smo povabili vse sodelavce in prostovoljce v mreži 92 župnijskih Karitas, z namenom za vse ljudi v stiski, še posebej prebežnike.

Devet dni za Karitas – po različnih krajih, ki so pomembni za našo mariborsko Karitas, smo se srečali ob oltarju in razmišljali o tem, kako je dobri Bog obilno blagoslavljal delo Karitas v teh 25 letih, se zahvaljevali ter prosili za milosti tudi v prihodnje. Slovenske Kojnice – Dom Čebelic, Maribor – Nadškofijska karitas Maribor, Veržej – Škofijska karitas Murska Sobota, Šentjanž pri Dravogradu – Dom sv. Eme, Lenart v Slovenskih goricah – Dom sv. Lenart, Starše – Dom Murenčki, Celje – Škofijska karitas Celje, Velika Polana – Dom Danijela Halasa.

Vse pa nas je povezala slovesna zahvalna maša ob 25-letnici v mariborski stolnici, ko je najprej naš nadškof msgr. mag. Alojzij Cvikel prejel s strani apostolskega nunciata palij in nato spregovoril tudi o pomenu poslanstva Karitas v naši krajevni Cerkvi.

Praznovanje in zahvaljevanje sodelavcev in prostovoljcev Karitas v mariborski metropoliji naj v vseh nas utrdi dar služenja ter blagoslavlja delo Karitas še naprej.

OBLETNICA KARITAS – MALO DRUGAČE

Boštjan Cvetič

Pred časom sva se z Imretom Jerebicem pogovarjala tudi o številnih talentih, ki jih vsak posameznik nosi v sebi, tako o tistih, za katere morda niti ne vemo, da jih »imamo« in posedujemo, predvsem pa o tistih, ki so zaznani in tvorijo človeka, njegovo osebnost ter poudarjajo tovrstne osebnostne afinitete, prednosti, znanja in ne nazadnje neko njegovo specifično ter subjektivno drugačnost.

Sama rdeča nit ter posledična iztočnica je bila pravzaprav vezana na praznovanje 25-letnice Karitas na slovenskih tleh in je govorila o številnih nitkah, ki so se v prehojenem obdobju stkale v širok in lepo obarvan mozaik oz. klopčič številnih dejavnosti in aktivnosti, ki so bile in so izvajane znotraj širokega programskega ustroja Karitas v Sloveniji. Le-te so že takrat med drugim odzvanjale v načrtovanem dokumentarcu in knjigi, v kontekstu zaokrožitve dogajanj ob sami obletnici.

In če se povrnem k najinemu razmišljanju o talentih, ki jih nosimo v sebi, sem že takrat nekako med pogovorom razmišljal, kako bi lahko tudi sam neka-ko doprinesel kakšno nitko v ta velik prej omenjeni klopčič, k častitljivi obletnici obstoja, pa ne po profesionalni, službeni poti, ampak tako, drugače, dodatno kot individuum, recimo samo kot Boštjan Cvetič. Čeprav so, roko na srce, naše službe in posledične profesionalne zaposlitve delavcev Karitas pravzaprav kar poslanstva, tako da je mejnik praktično nemogoče postaviti.

No, kakorkoli in vendarle pa se je takrat porodila ideja. Tek, s tekom. To je na nek način moj mali talent, in tako je beseda dala besedo ter hkrati izziv, nikakor pa ne problem, Ljubljanski maraton 2015, v spomin na vse tiste, ki so potrkali na vrata Karitas, in na tiste, ki so ali smo odpirali ta vrata ali drugače bili v službi človekovega dostojanstva.

Vsak svoj maraton pravzaprav venomer posvetim komu, ponavadi komu izmed najbližjih, morda tistim, ki ne stopajo več po zemlji, a je spomin nanje v mojem srcu in duši še živ, ali pa morda brezdomnim, »mojim« in brezdomnim vse Slovenije. Posebna teža in hkrati čast je, da podeliš pretečene metre in kilometre še s kom ...

Tokrat pa je bilo malo drugače, malček svojstveno. Tokrat sem v športni majici Slovenske Karitas skupaj še z nekaj svojimi sodelavci in prostovoljci naše mariborske Karitas polagoma tekkel meter za metrom in po dobrih treh urah in pol odtekel maratonskih 42.195 metrov, morda še prav posebej svojstvenih tudi zato,

ker so skupaj z nami v Ljubljano prišli tudi uporabniki naših brezdropskih programov, kar postaja že kar praksa, in smo tako vsi skupaj, eni kot tekmovalci in drugi kot spodbujevalci, navijači, na ta svojstveni način praznovali to prvo kvartalno obletnico obstoja, če lahko tako zapišem, kot tudi pritiče Karitas v slovenskem prostoru.

Ne morem sicer reči, da je bilo zato na progi kaj lažje teči ali da so metri in posledični kilometri hitreje ostajali za mano ter da noge na koncu niso bile vsaj malo težke in da ni srce razbijalo v visokih obratih ter glava razmišljala o maratonsko večnem vprašanju, le kdaj bo konec. Ne, prav vse to je bilo, saj je sestavni del maratonske preizkušnje, predvsem za nas navadne rekreativce, a vseeno je bilo v vsakem pretečenem koraku drugače, svojstveno, svečano, ponosno in unikatno ...

Rad zahvalil vsem sotekačem, sotrpinom iz naše ekipe Karitas, tudi tistim, ki so jim bolezni in poškodbe malce ponagajale, zatorej Ana Gajić, Jasmina Bračko, Mirka Gajšek, Nina Vareško in Dušan Flisar, iskrena hvala z željo, da se ob naslednji okrogli obletnici spet najdemo v enakem dresu in odtečemo ...

Maratonski pozdrav!

KARITAS PRAZNUJE

Zbrala: Helena Zevnik Rozman

Romanje sodelavcev Karitas na Ponikvo

Karitas v Sloveniji praznuje srebrni jubilej. Ob zaključku prazničnega leta smo se sodelavci Karitas zbrali na tradicionalnem romanju na Ponikvi, kjer smo se zahvalili Bogu za vse dobro, česar smo bili deležni v 25 letih, ter se priporočili za blagoslov tudi v prihodnje.

Kot vsako leto se je tudi letos romanja udeležilo veliko število sodelavcev Karitas in zaradi hladnega vremena je cerkev komaj še sprejela vse romarje.

V pridigi je predsednik Slovenske karitas **nadškof Alojzij Cvikel** prostovoljce spodbudil, da gredo še naprej skupaj po poti ljubezni, obogateni z novo močjo in s še večjo požrtvovalnostjo. Poudaril je, da je osnova vsega dela v Karitas spoznanje, da smo mi sami najprej ljubljani. »Šele, ko človek doživi Božjo ljubezen, lahko to ljubezen potem prenaša na druge.« Sodelavci **Karitas** smo po nadškofovih besedah svoje delo vzeli kot odgovor na Božjo ljubezen. Po sveti maši pa je škof Stanislav Lipovšek, podpredsednik Slovenske škofovske konference, podelil Slovenski karitas odličje sv. Cirila in Metoda. •

Slovenska škofovska konferenca
 podeljuje

Slovenski karitas

odličje sv. Cirila in Metoda

za zvesto služenje Cerkvi med Slovenci.

V 25 letih delovanja je Slovenska karitas preko svoje mreže škofijskih, dekanijskih, območnih in župnijskih karitas odgovorila na stiske mnogih Slovenk in Slovencev, tujcev ter vseh, ki so poiskali njeno pomoč. Z odličjem sv. Cirila in Metoda se želi Slovenska škofovska konferenca zahvaliti 459 organizacijam Slovenske karitas, v katerih preko 10.000 prostovoljk in prostovoljcev vsako leto opravi več kot pol milijona prostovoljnih ur za ljudi v stiski. Njena pomoč vsako leto doseže preko 20.000 družin oziroma več kot 100.000 socialno ogroženih oseb. S svojim delovanjem je Slovenska karitas dokazala, da v vsakem človeku poskuša prepoznati Božjo podobo, v bližnjem ali daljnem, v znanem ali neznanem, zlasti v ubogem, trpečem, v beguncu ali pribežniku, prepoznati človeka, ki potrebuje usmiljenje, razumevanje in bližino. Svojo požrtvovalnost, strokovnost in zavezanost evangeliju je Karitas pokazala in izkazuje vsakič, ko prispeva svoj nenadomestljiv delež pri delitvi pomoči.

msgr. Andrej Glavan,
 novomeški škof in predsednik
 Slovenske škofovske konference

Foto: Jože Potrpin

Foto: Jože Potrpin

JUBILEJNI KLIC DOBROTE

Letošnji 25. dobrodelni koncert Klic dobrote, ki je potekal v sredo, 25. novembra 2015, je v dvorano Golovec v Celju ponovno privabil ljudi odprtega srca. Dogodek sta organizirala Slovenska karitas in Radiotelevizija Slovenija v sodelovanju z Radiem Ognjišče. Dogodka se je udeležil tudi predsednik RS Borut Pahor, ki je ob začetku koncerta Slovenski karitas ob 25-letnici delovanja podelil odlikovanje RS, Zlati red za zasluge za odlično uresničevanje človekoljubnega poslanstva.

Z ukazom št. 094-01-27/2015-5
z dne 20. novembra 2015
predsednik Republike Slovenije
odlikuje Slovensko karitas z

ZLATIM REDOM ZA ZASLUGE

za odlično uresničevanje človekoljubnega
poslanstva ob 25-letnici delovanja.

Ljubljana, 25. november 2015

Borut Pahor
predsednik Republike Slovenije

Foto: Jože Potrpin

Foto: Jože Potrpin

Scenarist Tadej Sadar in režiser Tomaž Švigelj sta v duhu letošnjega gesla Tedna Karitas »25 let v službi človekovega dostojanstva« z veznim besedilom in izborom pesmi popeljala obiskovalce, poslušalce in gledalce v prijeten večer, namenjen jubilejni obletnici, lepi glasbi, povezanosti in solidarnosti. Koncert sta povezovala voditelja Mateja Rosa in Jure Sešek. Iz studia v Ljubljani se je v družbi mladih prostovoljcev Karitas, skavtov in družin, ki so sprejemali telefonske klice, oglašal Andrej Pečenko.

Tudi letos je bil glavni namen dobrodelnega koncerta zbiranje sredstev za pomoč slovenskim družinam v stiski. Za ta namen se je do konca koncerta zbralo 109.716,00 EUR. Akcija zbiranja za družine v stiski se bo nadaljevala do konca koledarskega leta.

Slovenska karitas se zahvaljuje vsem dobrotnikom, podjetjem in posameznikom, ki so in še bodo sodelovali v tej dobrodelni akciji. Iskrena zahvala vsem nastopajočim pevcem in glasbenikom. •

OBRAZI LJUBEZNI

Od srede, 25. 11. 2015, je na voljo knjiga ob 25-letnici Karitas z naslovom »Obrazi ljubezni«. Knjigo je v sodelovanju s Slovensko karitas izdala založba Ognjišče. Knjiga nam prinaša zgodbe ljudi, ki so se srečali z ljubeznijo sočloveka, ko so bili v stiski in so potrebovali pomoč. Prinaša pa tudi zgodbe in razmišljanja sodelavcev, ki se pod okriljem Karitas že 25 let trudijo prinašati v svet ljubezen in biti v službi človekovega dostojanstva.

Po en izvod knjige so prejele tudi vse župnije in župnijske Karitas. Na voljo pa bo tudi v prosti prodaji, za dodatne knjige za sodelavce Karitas pa lahko pokličete na Slovensko karitas. •

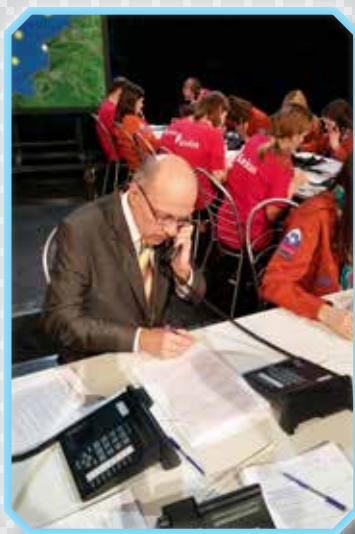
DOKUMENTARNI FILM: V SLUŽBI ČLOVEKOVEGA DOSTOJANSTVA

V torek, 24. 11. 2015, ob 20.55 je bil na TV SLO 1 predvajan dokumentarni film o 25-letnici delovanja Karitas z naslovom V službi človekovega dostojanstva. Zgodbe ljudi, ki radi pomagajo, in tistih, ki potrebujejo pomoč radi sprejmejo, sta iskala scenarista Peter Perše in Jernej Kastelec, ki je dokumentarec tudi režiral.

Film si lahko ogledate tudi na spletni strani:
<http://4d.rtvsllo.si/arhiv/dokumentarni-filmi-in-oddaje-verski-program/174372959> •

*"Dober večer,
Klic dobrote!"*
Andrej Pečenko
ter mladi prostovoljci
Karitas in skviti
pri dvigovanju
telefonov v času koncerta

V služnju sodelavcem Karitas

"Pa je uspelo"
Ekipo sodelavcev Karitas in RTV-ja,
ki so pomagali pri izvedbi Klica dobrote

Jubilejni 25 Klic dobrote

QR koda za dostop do
Žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

